

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Daniel Cole

Călăul

Traducere din engleză de Mihaela Doagă

„Și dacă există Dumnezeu?
Și dacă există raiul?
Și dacă există iadul?
Și dacă... pur și simplu dacă...
suntem deja cu toții acolo?”

PROLOG

Miercuri, 6 ianuarie 2016
9:52 a.m.

— Nu există Dumnezeu. Țsta-i adevărul.

Inspectorul-șef Emily Baxter își privi propria reflexie în geamul camerei de interogatorii, pândind orice reacție la acest adevăr incomod din partea celor care trăgeau cu urechea de dincolo de geam.

Nimic.

Arăta groaznic: de 50 de ani mai curând, nu de 35. Buza de sus era susținută de niște coști groase și înnegrite pe care le forța de fiecare dată când vorbea, amintindu-i de lucruri pe care ar fi preferat să le uite, vechi și noi deopotrivă. Julitura de pe frunte tot nu voia să se vindece, o bucată de bandă adezivă îi ținea laolaltă degetele fracturate și mai avea încă vreo 10-12 răni ascunse pe sub hainele jilave.

Cu o expresie prefăcut plictisită, se întoarse spre cei doi bărbați așezați de cealaltă parte a mesei. Niciunul dintre ei nu zicea nimic. Emily căscă și începu să se joace cu părul ei lung, șaten, trecându-și cele câteva degete sănătoase printr-o

șuviță mată, încălțată, după ce trei zile folosise șampon pentru păr uscat. O durea în cot de faptul că ultimul ei răspuns îl ofensase în mod vădit pe agentul special Sinclair, americanul chelios și impunător care mângălea acum ceva pe o hârtie cu un antet de fițe.

Atkins, ofițerul de legătură al poliției metropolitane, ațâța tern pe lângă strălucul îmbrăcat la patru ace. Baxter alocase o bună parte din ultimele 50 de minute efortului de a ghici culoarea inițială a cămăși lui de un bej-murdar acum. Cravata îi atârna slăbită la gât, ca și cum i-ar fi legat-o un călău cu suflet caritabil, iar capătul care se bălăbănea peste cămașă nu reușea să ascundă o pată proaspătă de ketchup.

Într-un final, Atkins interpretează tăcerea drept semnalul că putea interveni.

— Asta trebuie să fi condus la niște conversații chiar *interesante* cu agentul special Rouche, spuse.

Îi picurau broboane de sudoare de-o parte și de alta a țestei rase, efectul luminii din tavan și al radiatorului din colț, care sufla aer fierbinte și care transformase cele patru rânduri de urme de zăpadă într-o băltoacă mizerabilă ce trona în mijlocul podelei acoperite cu linoleum.

— În ce sens? întrebă Baxter.

— În sensul că, dacă te iei după dosarul lui...

— Dă-l în mă-sa de dosar! îl întrerupse Sinclair. Am lucrat cu Rouche și știu *sigur* că era un creștin evlavios.

Americanul răsfoi mapa organizată cu grijă din stânga lui și scoase de-acolo un document pe care se vedea scrisul lui Baxter.

— Cum ești și tu, conform candidaturii tale pentru postul actual.

Îl susținu privirea lui Baxter, savurând faptul că femeia pusă pe harță se contrazisese, ca și cum echilibrul lumii

fusese restabilit, acum că dovedise că ea îi împărtășea convingerile de fapt, și încercase doar să-l ațâțe. Baxter, în schimb, părea mai plictisită ca oricând.

— Am ajuns să cred că, în general, oamenii sunt niște imbecili, începu, și că foarte mulți au ideea greșită că ar exista o legătură între naivitatea neghioabă și un simț moral bine dezvoltat. Pe scurt, îmi doresc o mărire de salariu.

Sinclair scutură din cap scârbii, ca și cum nu-i venea să creadă ce aude.

— Deci, ai mințit? Asta nu prea susține ce spuneai despre simțul moral bine dezvoltat, este?

După care îi zâmbi acru, continuând să-și ia notițe.

Baxter ridică din umeri.

— Dar spune *foarte multe* despre naivitatea neghioabă.

Lui Sinclair îi pieri zâmbetul.

— Ai vreun motiv anume să încerci să mă convertești? îl întrebă Baxter, nerezistând tentației de a-l întărâta, împingându-l să sară în picioare și să se aplece spre ea.

— Cineva a murit, inspector-șef Baxter! răcnii Sinclair.

Baxter nici măcar nu clipi.

— Au murit o grămadă de oameni... după cele întâmplare, mormăi ea, înverșunându-se pe măsură ce vorbea, și, nu știu de ce, *voi* vă încăpățânați să ne irosiți timpul frământându-vă din cauza singurei persoane care și-o merită!

— Te întrebăm, interveni Atkins, încercând să aplaneze conflictul, pentru că s-au găsit probe... de natură religioasă în apropierea cadavrului.

— Care puteau fi lăsate de oricine.

Baxter surprinse un schimb de priviri între cei doi, din care deduse că nu-i spusese tot.

— Ai vreo informație despre agentul special Rouche? o întrebă Sinclair.

Baxter pufni:

- Din câte știu, agentul Rouche a murit.
- Ești sigură că asta e poziția pe care vrei s-o adopți?
- Din câte știu, agentul Rouche a murit, repetă Baxter.
- Deci i-ai văzut cad...

Doctorița Preston-Hall, psihiatru consultant în cadrul poliției metropolitane și a patra persoană așezată la măsura de metal, își dresе glasul, deloc subtil. Sinclair se întrerupsе, înțelegând avertismentul nerostit. Se rezemă de spătarul scaunului și se uită exasperat spre geamul-oglină. Atkins notă ceva în carnetelul lui prăpădit și îi împinse mesajul peste masă doctoriței.

Doctorița Preston-Hall era o femeie la vreo 60 de ani, care se ținea bine, însă parfumul ei scump părea să joace mai curând rolul de odorizant de cameră floral, care nu reușea să ascundă izul puternic de încălziri jilave. Era genul de persoană care se împunea fără vreun efort și dăduse clar de înțeles că va pune capăt interogatoriului oricând, dacă aprecia că întrebările ar fi putut afecta recuperarea pacienței aflate în grija ei. Luă încet carnetelul mănjit de cafea și parcursе mesajul cu aerul unei învâșătoare care a interceptat un bilețel. De aproape o oră nu spusese nimic și, în mod vădit, nu simțea nevoia să rupă tăcerea acum, mulțumindu-se să clatine din cap ca răspuns la ce scrisese Atkins.

— Ce scrie acolo? întrebă Baxter.

Doctorița o ignoră.

— Ce scrie? repetă, apoi se întoarse spre Sinclair. Întrebă-mă ce vrei!

Sinclair părea să stea în cumpănă.

— Întrebă-mă ce vrei să mă întreb, îl somă Baxter.

— Emily! se zburli doctorița la ea. Nu scoate o vorbă, domnule Sinclair!

— N-ai decât să spui ce ai de spus, îl provocă Baxter, ridicând glasul. E vorba de secție? Vrei să mă întreb despre ce s-a întâmplat la secție?

— Interogatoriul s-a încheiat, anunță doctorița, ridicându-se.

— Întrebă-mă! strigă Baxter, acoperind-o.

Intuind că ultima șansă să obțină niște răspunsuri îi scăpa printre degete, Sinclair alege să insiste și să nu se gândească pe moment la consecințe.

— Conform declarației tale, crezi că agentul special Rouche se află printre victime.

Doctorița Preston-Hall ridică mâinile spre tavan, exasperată.

— Asta n-a fost o întrebare, spuse Baxter.

— I-ai văzut cadavrul?

Pentru prima dată, Sinclair o văzu pe Baxter zovăind, dar se simți mai curând vinovat decât încântat că o făcuse să se simtă stânjenită. Baxter rămase cu privirea pierdută în gol, semn că întrebarea lui o împinsese din nou în subteran, incrementind-o pe moment în trecut.

I se frânse glasul când, într-un târziu, răspunse șoptit.

— Și dacă l-aș fi văzut, nu mi-aș fi dat seama, este?

Se lăsa din nou o tăcere încordată, răstimp în care toată lumea se gândea cât de tulburătoare era acea propoziție simplă.

— Cum îți s-a părut? exclamă Atkins, fără să formuleze integral întrebarea, când tăcerea deveni prea apăsătoare.

— Cine?

— Rouche.

— În ce sens? întrebă Baxter.

— Ca stare emoțională.

— Când?

— Când l-ai văzut ultima dată.
 Baxter cântări pentru o clipă răspunsul și apoi zâmbi sincer.
 — Ușurat.
 — Ușurat?
 Baxter încuviință.
 — Pare să-ți fi fost simpatic, continuă Atkins.
 — Nu în mod deosebit. Era un tip inteligent, un coleg competent... în ciuda defectelor lui *evidente*, adăugă.
 Ochii ei mari și căprui, puși în evidență de machiajul în nuanțe închise, îl urmăreau pe Sinclair, pândindu-i reacția. Bărbatul își mușcă buza și se uită din nou spre oglindă, ca și cum certa o persoană aflată dincolo de geam pentru că-i dăduse o sarcină așa dificilă.
 Atkins își asumă responsabilitatea de a pune capăt interogatoriului. De-acum avea pete de transpirație la subraț și nu observase că amândouă femeile își trăsese rău subtil scaunele un pic mai în spate pentru a se feri de miros.
 — Ai trimis o echipă să facă percheziție la domiciliul agentului Rouche, spuse.
 — Da.
 — Așadar, n-aveai încredere în el?
 — Nu.
 — Și mai simți vreo urmă de loialitate față de el acum?
 — Niciun strop.
 — Mai ții minte care a fost ultimul lucru pe care ți l-a zis?
 Baxter părea că nu mai are stare.
 — Am terminat?
 — Aproape. Răspunde-mi la întrebare, te rog.
 El rămase în expectativă, cu stiloul suspendat deasupra carnețelului.
 — Aș vrea să plec acum, îi spuse Baxter doctoriței.

— Desigur, răspuse ferm doctorița Preston-Hall.
 — Ai vreun motiv să nu răspunzi mai întâi la întrebarea asta simplă?
 Cuvintele lui Sinclair reverberau în încăperea ca o acuzație.
 — Bine.
 Baxter părea furioasă.
 — O să vă răspund.
 Își cântări răspunsul și apoi se aplecă peste masă, uitându-se în ochii americanului.
 — Nu... există... Dumnezeu, îi spuse, rânjind.
 Atkins aruncă stiloul peste masă în timp ce Sinclair se ridica, trântind scaunul de metal la pământ și ieșind ca vijelia din cameră.
 — Bun așa, oță Atkins, stors de puteri. Mulțumesc pentru *cooperare*, inspector-șef Baxter. Acum am terminat.

Cu cinci săptămâni înainte...

Capitolul 1

Miercuri, 2 decembrie 2015
6:56 a.m.

Râul înghețat trosnea și pârâia ca și cum s-ar fi foit în somn sub orașul sclipitor. Toi soiul de ambarcațiuni, ținute în gheață și uitate, dispărură treptat sub zăpada care unea, pentru scurt timp, continentul cu orașul-insulă.

Soarele răsărind învăluia orizontul încărcat și scălda podul într-o lumină portocalie, aruncând totodată o umbră întunecată asupra stratului de gheață de dedesubt: sub bolta impunătoare, o rețea de fire se întretăia prin praf, o plasă împletită în care se prinsese ceva peste noapte.

Cu membrele încolăcite, suspendat într-o poziție nefirească, asemenea unei muște care s-a sfărtecat în două încercând să scape, trupul frânt al lui William Fawkes bloca lumina soarelui.

CAPITOLUL 2

Marți, 8 decembrie 2015
6:39 p.m.

Întinericul învăluisse ferestrele de la New Scotland Yard, luminile orașului dispăruseră estompate de o peliculă de condens.

Cu excepția a două pauze scurte de mers la baie și a unei raite pe la sertarul cu obiecte de papetărie, Baxter nu ieșise din biroul ei cât o debara, de la Brigada de Omucideri și Infracțiuni Grave, de când ajunsese, în acea dimineață. Se uită țintă la mormanul de hârțoage de pe marginea biroului, suspendate într-un echilibru precar deasupra coșului de gunoi și rezistă cu greu instinctului de a le împinge ușurel în direcția corectă.

La 34 de ani, devenise una dintre cele mai tinere femei numite vreodată inspector-șef în cadrul poliției metropolitane, deși această ascensiune rapidă pe scara ierarhică nu fusese nici anticipată, nici bine-venită neapărat. Atât eliberarea postului de conducere, cât și promovarea ei ulterioară în acel post se datorau exclusiv cazului „Păpușa de

cârpe” și faptulul că ea îl arestase pe abjectul ucigaș în serie, vara trecută.

Inspectorul-șef care fusese înaintea ei, Terrence Simmons, fusese silit să se pensioneze din cauza unor probleme de sănătate, care, se bănuia, se agravasera în urma amenințării comisarului că-l va concedia dacă nu pleca de bunăvoie — gestul reflex de rigoare când opinia publică era dezamăgită, adică sacrificarea unei persoane nevinovate spre a-i îmbuna pe zcii furioși.

Baxter împărțea sentimentele colegilor ei: era scârbită că predecesorul ei fusese transformat în țap ispășitor, dar, în fond, ușurată că nu i se întâmplase ei asta. Nici măcar nu se gândise să candideze la postul proaspăt eliberat până când comisarul îi spusese că postul o aștepta dacă și-l dorea.

Se uită de jur împrejurul cămăruței din placă aglomerată, cu mocheta murdară și fișetul zgâriat (cine știe ce documente importante zăceau îngropate în sertarul de jos, pe care nu reușise niciodată să-l deschidă?) și se întreabă ce naiba o fi fost în capul ei.

Se auziră urale din biroul principal, dar Baxter nu procesă zgomotul — revenise la o plângere cu privire la un detectiv pe nume Saunders. Fusese acuzat că folosise un epitet injurios la adresa fiului celui care făcuse plângerea. Singura îndoială a lui Baxter cu privire la plângere era termenul citat, relativ inofensiv. Începu să tasteze un răspuns oficial, dar pe la jumătate îi pieri cheful de viață, făcu ghemotoc plângerea și o azvârli țintind coșul.

Se auzi o bătaie sfioasă în ușă și o polițistă cu un aer de șoricel se strecură în birou. Adună hârțiile care nimeriseră aproape (și nu prea aproape) de țintă și le aruncă la coș, apoi își demonstră abilitățile de prima mână la Jenga,

punând încă un document deasupra teancului de hârțoage aflate în echilibru precar.

— Mii de scuze că vă deranjez, îi spuse femeia, dar detectivul Shaw se pregătește să-și țină discursul. M-am gândit că vreți, poate, să asistați.

Baxter înjură tare și-și lăasă capul pe birou.

— Prezentă! gemu, amintindu-și prea târziu să dea un răspuns.

Tânăra sfioasă așteptă stingherită noi instrucțiuni. După câteva momente, nefiind sigură dacă Baxter nu cumva adormise, ieși încet din cameră.

Sforțându-se să se ridice, Baxter ieși în biroul principal, unde o adevărată mulțime se strânsese în jurul biroului detectivului-sergent Finlay Shaw. Un banner vechi de 20 de ani, pe care îl cumpărase, de fapt, chiar Finlay pentru un coleg de mult uitat, fusese fixat cu pluneze pe perete.

NE PARE RĂU CĂ PLECI!

Mai multe feluri de gogoși — vechi, de la supermarket — erau etalate pe biroul de lângă el, cu etichete de reduceri ce consemnau parcursul de trei zile al produselor de la neapetisant la necomestibil. Amenințarea exagerată a detectivului scoțian cu voce găjăită că o să-i tragă un ultim pumn în față lui Saunders înainte de pensionare stârni râsete politicoase. Toți se amuzau acum, dar ultimul incident se soldase cu o operație de reconstrucție a nasului, două audieri în fața comisiei disciplinare și ore întregi de completat formulare pentru Baxter.

Detesta chestiile astea: atât de stingheritoare, atât de false, o petrecere de adio absolut dezamăgitoare după zeci de ani de muncă, în care Finlay scăpase de atâtea ori la

mustață și se alesese cu atâtea amintiri cumplite pe care să le ia cu el acasă. Baxter rămase mai în spate, zâmbind și ea în semn de sprijin pentru prietenul ei, privindu-l cu afecțiune pe Finlay. Era ultimul aliat adevărat pe care-l mai avea aici, singura față binevoitoare rămasă, și acum pleca și el. Nici măcar nu-i luase o felicitare.

Telefonul din biroul ei începu să sune.

Îl ignoră, urmărindu-l pe Finlay care încerca să se prefacă — fără succes — că sticla de whisky pe care pusese ră mâna de la mâna să i-o cumpere era marca lui preferată.

El prefera Jameson — ca și Lupul.

Mintea ei o porni aiurea. Își aminti cum îi făcuse cinste lui Finlay ultima dată când leșiseră ca amici. Tre-cuse aproape un an de-atunci. Îi spusese că el, unul, nu-și regretase niciodată lipsa de ambiție. O avertizase că rolul de inspector-șef nu i se potrivea, că o să se plictisească, că o să se simtă frustrată. Nu-l ascultase, pentru că Finlay nu înțelegea un lucru — ea nu căuta atât o promovare, cât ceva care să-i ia gândul de la altele, o schimbare, o evadare.

Telefonul din biroul ei începu să sune din nou și ea se uită chiorăș spre el. Finlay parcusera variațiunile pe tema „Ne pare rău că pleci”, mângălite pe o felicitare cu Minionii, după ce cineva rămăsese cu ideea greșită că i-ar fi simpatici.

Baxter se uită la ceas. Chiar trebuia să-și termine treaba la o oră normală de data asta.

★

Lăsând deoparte felicitarea și răsând în barbă, Finlay își începu discursul de adio, rostit din inimă. Își propunea